Конгрес Українських Націоналістів

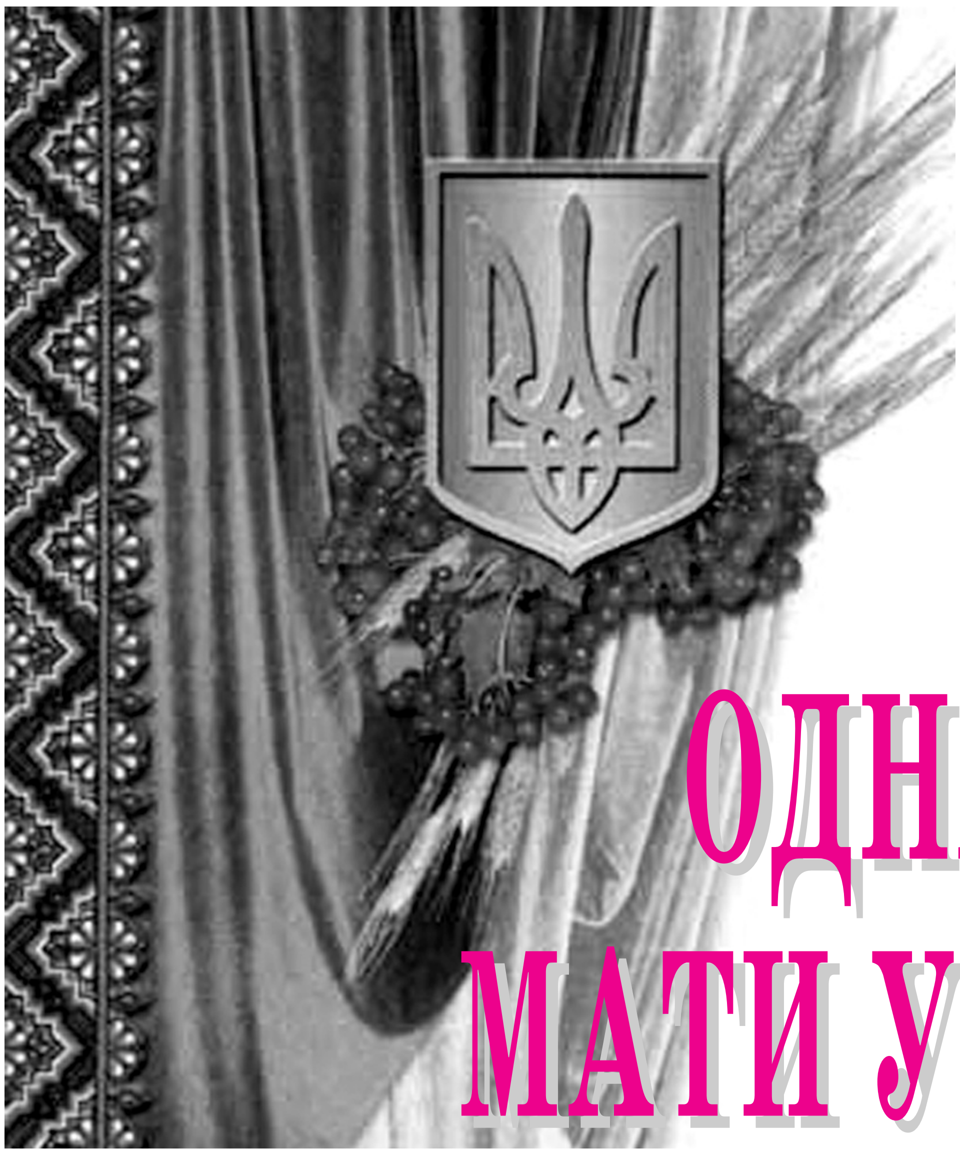
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 липня 2010 року № 25 (345)

УКРАЇНА СОБОРНА

Марія БАЗЕЛЮК

Харківські угоди, расистська параноя Д.Табачника і К, осквернення національної пам'яти, публічна наруга над українською мовою, плазування владоможців перед заштатними апологетами Кремля спровокували в українському суспільстві реакцію, про яку в Москві хіба що мріяли, та аж ніяк не сподівалися. Тим часом створений в надрах російських спецслужб один із антиукраїнських проектів дав несподіваний результат. Так, у західному регіоні нашої країни дехто покваппвся стати рятівником української ідентичности своєрідним і вражаючим способом. Створимо, мовляв, об'єднання в складі п'яти-шести західних областей – щось на кшталт Західно-української республіки, відокремимося від чинної держави та й розбудовуватимемо українське життя... на обрубкові України. Як у такій ситуації повинна реагувати влада?

Закінчення на 3-й стор.

ОДНА В НАС МАТИ УКРАЇНА

ВЗІРЕЦЬ НЕЗЛАМНОСТІ ДУХУ

Депутатська група "За Україну!" ініціює присвоєння Славі Стецько звання Герой України

Народні депутати від групи "За Україну!" ініціювали присвоєння Ярославі Стецько звання Герой України.

Відповідне звернення з цього приводу підписали В'ячеслав Кириленко, Володимир Мойсик, Іван Стойко, Ксенія Ляпіна, Ярослав Кендзьор, Андрій Парубій, Володимир В'язівський, Володимир Карпук та інші.

"Ім'я Слави Стецько протягом десятиліть було символом відстоювання свободи і незалежности України, а життєвий шлях легенди українського національного руху опору став прикладом самовідданої боротьби за вільне і справедливе життя нашого народу у власній державі", – йдеться у зверненні.

"У підпіллі, у часи національно-визвольного руху, і в ув'язненні, у своїй діяльності в еміграції, у політичних дискусіях у Верховній Раді України пані Слава незмінно прагнула одного – зробити Україну справді незалежною, правовою, демократичною європейською державою, – зазначають члени депутатської групи "За Україну!", – Її світлий образ є зразком незламності духу, віри у священну перемогу національної ідеї".

zaukrainu.org

УРОКИ ІСТОРІЇ

Богдан БОРОВИЧ,
голова Івано-Франківської ОО КУН

ВШАНУВАЛИ ГЕРОЇВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

21 червня на Яблунецькому перевалі, а саме на межі Івано-Франківської і Закарпатської областей, відбувся мітинг, присвячений 15-ій річниці від дня перезахоронення і 71-ій річниці від часу загибелі патріотів України – захисників Карпатської України. У мітингу взяли участь представники влади і громадськости Івано-Франківської і Закарпатської областей, в тому числі всі станиці ОУН-УПА Івано-Франківської області і окремих районів Закарпатської області.

71 рік тому на Закарпатті внаслідок національно-революційного здвигу, який очолив Августин Волошин, постала Карпатська Україна, з усіма державними атрибутами – синьо-жовтим прапором, гербом-тризубом, утвердженою як гімн піснею "Ще не вмерла Україна" та своїм президентом. Столицю новоствореної держави перенесли з Ужгорода до Хуста, провели вибори до сейму, організували військовий опір окупантам. Саме бій українців з хортистськими фашистами і став початком Другої світової війни.

Про ті буремні дні на Закарпатті замовчували і замовчують політики Європи і Росії. Бо Європа в той час мовчки спостерігала, як Німеччина анексувала одну державу за іншою без бою, а Росія була союзницею гітлерівської Німеччини за пактом Молотова-Рібентропа і, навпаки, допомагала Німеччині в її домаганнях. І тоді, коли на заклик ОУН про захист українців від угорських регулярних військ добровольці Західної України пішли в смертельний бій, то Радянський Союз, в складі якого була і УРСР, робив вигляд, що нічого не відбувається. Навпаки, Москва мовчки зловтішалася, як розпинають Карпатську Україну. Хоча ні, Сталін промимрив таки: хочуть, мовляв, приєднати до моськи слона, маючи на увазі приєднати до Закарпаття Велику Україну.

Всім свідомим і несвідомим українцям варто зрозуміти, що події 1938 року відкривають істинну суть визначення наявности власної держави і її відповідальности перед народом і ганебну підлу участь "старших братів", які, використовуючи різну політичну, партійну та іншу риторику, запевняють про любов і дружбу до "молодшого брата" – україньця.

Отже, коли весь світ мовчки спостерігав, як регулярні частини Угорщини розправлялися з Закарпатською Україною, лише галичани стали на захист своїх братів. Тисячі добровольців, змобілізованих ОУН, перейшли польсько-угорський кордон і влились у збройні лави Карпатської Січі. Серед них – майбутній командарм УПА Роман Шухевич, полковник Колодзінський та інші.

Слід задуматись, чи є десь в історії приклад, коли бездержавна нація зібрала військові сили і жертовно обороняла свій народ, свою державу без допомоги світу. Цю подію слід закарбувати золотими літерами в історії України на державному рівні, а не замовчувати, як це робить влада України.

Понад п'ятсот воїнів поклали свої голови на "Красному полі". Розбиті частини пішли в партизанку, яка діяла з березня 1939 року аж до зими. А полонених галичан угорці, якщо не розстрілювали, то передавали полякам, які їх без будь-якого суду замордовували, піддаючи тортурам та забиваючи багнетами і лопатами. Сотні їх поховані в безіменних могилах в урвищах Яблунецького перевалу. Й лише п'ятнадцять років тому тут перепоховали чотирнадцятьох з них. А минулого року обласна рада поставила пам'ятник у вигляді ротонди з постаттю Матері Божої.

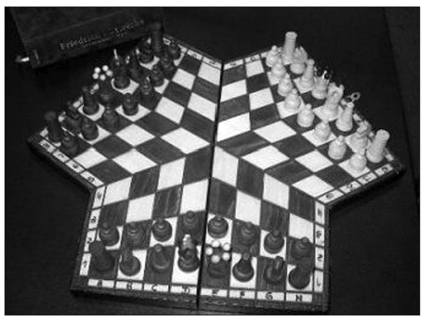
Закінчення на 6-й стор.

КАДРОВІ ІГРИ ВЛАДИ

РАДА "ПІШЛА" СЕМИНОЖЕНКА,

а Кабмін звільнив Юхновського

Верховна Рада звільнила Володимира Семиноженка з посади віцепрем'єр-міністра з гуманітарних питань. За відповідний проект постанови, який внесла депутат від БЮТ Ольга Боднар проголосувало 378 депутатів, повідомляє офіційний сайт Ради.

Як зазначається у пояснювальній записці, Володимира Семиноженка було призначено віце-прем'єром із порушенням процедури. Зокрема, його кандидатура не була обговорена в комітеті з питань державного будівництва та місцевого самоврядування.

Як відомо, раніше екс-чиновник заявив, що ідея створення союзу України, Росії і Білорусії може бути розглянута.

За його словами, ідею такого союзу може підтримати населення України та Росії.

Водночас, перший віце-спікер Ради Адам Мартинюк заявив, що знову зареєстровані постанови про звільнення міністрів внутрішніх справ Анатолія Могильова та освіти Дмитра Табачника можуть розглядатися лише на наступній сесій, оскільки подібні постанови протягом цієї сесії не були підтримані більшістю депутатів.

Нагадаємо, що 2 липня парламент звільнив з посади міністра навколишнього природного середовища Віктора Бойка. На його місце було призначено "регіонала" Миколу Злочевського.

* * *

Вже екс-очільник Інституту Національної пам'яті Ігор Юхновський так розповів про своє звільнення: "Це була така політична гра. Віце-прем'єр Семиноженко подзвонив мені й сказав, що домовився з прем'єром про те, що Семиноженко буде головою Інституту по сумісництву. Я сказав, що згоден, бо це суттєво підвищить статус Інституту, а мені вже час іти. Тоді він сказав: напишіть заяву. І я написав заяву про звільнення з 12 серпня... Коли дізнався, що парламент відправив у відставку Семиноженка, я відкликав свою заяву. Однак дізнався, що уряд мене звільнив. А мою заяву про відкликання не розглядали". Відтак Інститут Національної пам'яті може опинитися в руках найбільш проросійськи налаштованого крила Партії регіонів, якщо суспільство кволо або ніяк не відреагує на спробу донецького владно-олігархічного клану цензурувати навіть пам'ять українців.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НЕ БОЯТИСЬ КАЗАТИ ПРАВДУ

Добрго здоров'я колективу газети "Нація і Держава". Дописує вам Сліпко Андрій з Кременчука, що на Полтавщині. В нашому місті чимало літніх людей з ностальгією згадують радянські часи. Особисто я, коли чую подібні розмови, одразу кажу таким панам – ще б пак, то були часи вашої молодості. І додаю – а чи потрібно теперішній молоді, себто вашим онукам, пережити подібне, чи потрібно теперішньому поколінню повернення в те минуле?

У таких розмовах я не боюсь пригадувати Афганістан, де гинула українська молодь. За що? Стоячи на своєму, вони кажуть про стабільні часи, які згодом хтось охрестив застоєм. Я відповідаю, що на початку 70-х років минулого століття, я, школярем, добре пам'ятаю, коли рано лягав спати, щоб не хотілось їсти, бо не було чого. Моя мати отримувала 80 радянських карбованців на місяць та одна виховувала дітей. Ось така була стабільність.

Але найбільше мені дошкуляє, коли вони заперечують Голодомор 1932–33 років. Вони кажуть, буцімто в Росії теж був голод. Це наша спільна трагедія. Я в такому випадку кажу, що голод та Голодомор – то вельми різні речі. Голодомор був лише на Україні. Бо конче вже необхідно було Сталіну знищити українців як націю. В одному селі на Полтавщині я за власний кошт встановив пам'ятник жертвам Голодомору. Зорганізував пошуковий загін серед учнів ліцею м. Кременчука. Молодь з натхненням розпитує свідків тих голодних часів, щоб пізнати правду про те, як усе було.

У 1933 році моїй мамі було вісім років. У її родині вимерло вісім душ. Могили деяких з них я віднайшов. Це мій дід Сліпко Семен, його сини Іван та Семен та донька Марійка, якій було лише 5 днів. Намагаючись встановити, де упокоїлись інші, ми з пошуковою групою відвідали село, де народилась мама та спілкувались з місцевим вчителем історії, який з власної ініціативи заснував там шкільний музей Голодомору. Той вчитель повідав, що вже за незалежної України місцеве начальство його залякувало, добиваючись закриття музею.

Доносячи до людей правду, я періодично з'являюсь на обласному радіо та на шпальтах деяких газет. Тож, пропоную кожному не боятись казати правду. А вам, шановні апологети радянщини, для яких ті часи були стабільними, необхідно ще раз подумати, а чи варто другий раз вступати в ту ж саму ріку?

Андрій СЛІПКО
м. Кременчук

ЗАУПОКІЙНЕ СЛОВО ПРО ПІДПІЛЬНУ ПОДРУГУ

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА з глибоким сумом сповіщає, що 21 червня 2010 року, після тяжкої хвороби, упокоїлася у Бозі почесний член Головної Булави, віддана патріотка України, велика страдниця, політв'язень "червоної імперії зла", активна діячка "Союзу Українок", " Ліги Українських Жінок", палка журналістка

Анна Миколаївна ГОШКО-КІТ,

залишивши у великому смутку доньку Софію і сина Богдана з родинами.

Народилася покійна 3 жовтня 1926 року в м.Броди, де пройшло її дитинство. З дитинства зазнала й пережила покійна багато горя – в травні 1940 р. у Львові НКВД розстріляло рідного брата Володимира, який керував розвідкою Краєвої екзекутиви ОУН, через рік НКВД розстріляло і батька покійної, сотника УГА, колишнього коменданта Стрия і Станислава Миколу Гошка, а дружину Марію Гошко разом з 14-літньою донькою, нині покійною Анною, за присудом "тройки" відправлено на спецпоселення в Казахстан, конфіскуючи все майно.

Мати й донька тяжко бідували в Казахстані на поселенні і 5 січня 1944 року мама померла з голоду в доньки на руках.

Покійна в 1946 році за порадою українців-патріотів зважується на втечу в Україну. З великими труднощами вона добралася до Львова, а далі в Яворівський р-н, до Івана Гошка, який допоміг екстерном закінчити педшколу, що дало їй можливість в 1948 році разом з чоловіком Михайлом Котом, з яким рік тому одружилася у Львові, працювати вчителями в початковій школі на хуторі Климпуші в далекому гірському селі Рафайлів (тепер Бистриця Надвірнянського р-ну Ів.-Фр. обл.).

5 березня 1951 року в нинішньому Радовилові Рівненської обл. Анна народила сина Богдана. Після пологів вони повернулися в рідні Броди, але там енкаведисти понаставляли пастки і в квітні підступно арештували разом з чоловіком та дитиною, в червні засудили обох на 25 років ГУЛАГів, і почалися довгі, вимучені з дитиною "етапи": Кемерово, Омськ, Воркута, Мордовська АРСР...

Прийшов 1956 рік – рік волі для мільйонів в'язнів. Звільнили й Анну з Михайлом та малим Богданком. Повернулися до України й замешкали в Ходорові, дождалися Незалежности України. Загорілася творчим вогнем розкута душа й посипалися в різні газети й журнали статті Анни Кіт. А якось Михайло приїхав з Підгороддя, де освячували пам'ятник Дмитру Вітовському, із "Деркачем" – Михайлом Зеленчуком, який уже тоді був головою Всеукраїнського Братства ОУН-УПА і там виступав. Боже, що то була за зустріч... Відтоді й донині, коли я пишу ці рядки, ми жили у Великій Дружбі, я близько пізнав як ТИ ревно й щиро любила Україну, і прощаючись з Тобою, прошу в Господа Бога, щоб прийняв Тебе в Царство Небесне і сотворив тобі вічную, вічною пам'ять! Нехай рідна земля пухом лежить над тобою, а могила твоя буде завжди закосичена живими квітами! Вічна тобі пам'ять!

Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
голова Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА

КОРОТКО

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ЗАГИБЛИМ!

13 червня у Чернівцях вшанували пам'ять репресованих буковинців. Це відбулось на цвинтарі біля пам'ятного хреста невинно убієнним червоно-більшовицьким режимом.

1941 року з буковинського краю вивозили в Сибір сотні тисяч людей.

На чужині, на страшних карторжних роботах вони і загинули. Священики православної церкви Київського патріархату та грекокатолицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці відслужили молебень.

Від влади нікого не було, бо ж знаємо, яка патріотична ця влада. Але справжні патріоти ніколи не забудуть ті страшні часи тортур Московії над нашим народом. Вічна пам'ять загиблим! Нехай у Бозі спочивають!

***

А 19 червня було вшановано пам'ять мільйонів невинних жертв Голодомору. Засуджуємо цей злочин того тоталітарного режиму, який був в Україні.

У церкві Київського патріархату Пресвятої Параскеви Сербської зібрались члени Блоку Національних Сил Буковини, щоб бути присутніми на панахиді за мільйонами невинно вбитих жертв у роки найстрашнішого жахіття в світі – Голодомору в Україні 1932–1933 років.

Панахиду відправив настоятель Церкви отець Микола Семелюк.

Вічна їм пам'ять!

М.КИСИЛЬОВА.
м.Чернівці

ПІКЕТУВАННЯ В КРИМУ

Представники Кримської організації КУН взяли участь у пікетуванні ВР Криму разом з представниками УНП, "Нашої України" і громадських організацій. На ім'я голови ВР Криму та голови Ради міністрів Криму було направлено звернення учасників мітингу про порушення конституційних прав і свобод українців в світі, право на доступ до інформації в друкованих ЗМІ, на телеканалах, свободи віросповідання. Сьогодні ми відчуваємо регрес в національному відродженні українців в Криму. Влада на місцях є за духом антиукраїнською. Ми занепокоені станом справ у нашій державі, і зокрема в Криму. Народ відсторонено від державотворчих процесів, а всі державні інститути повністю під контролем Партії регіонів. Демократичні сили, а вірніше депутати всіх рівнів, які індетифікують себе з опозицією, повністю вичерпали свій потенціал і здали нас, простих громадян на знищення. Що далі?..

В.ОВЧАРУК

Наші корпункти

Вінниця	Ґусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ШЛЯХ

ВИБОРИ. ВИБОРИ!

Валерій ПЛИСАК,
член НСЖУ

Нібито два однакових слова, але якщо розставити наголоси, то перше слово, умовно, можна охарактеризувати як таке, що означає сам процес, а друге – перемогу. А перемогти мають ті кандидати і ті політичні сили, які будуть працювати на людей, а не на себе або політичні сили, які вони представляють. Так би хотілося, але що буде насправді – важко вгадати.

Що ж нам пропонують на недалекі місцеві вибори, і як нам не помилитися, голосуючи за того чи іншого кандидата чи організацію тієї чи іншої політичної партії?

Майже стовідсотково: вибори відбудуться 31 жовтня, бо так хоче В.Янукович. А якщо він хоче, то так і буде. Захотів створити коаліцію "тушок" всупереч Конституції, і створив. Попросив Бога, щоб Конституційний Суд його підтримав в цьому питанні, і той підтримав. Захотів продовжити оренду Чорноморського флоту Росії на 25 років, і продовжив. І зараз він вже підтримку Конституційного Суду отримав, який визнав, що вибори 27 березня 2011 року є неконституційними. А звідси витікає, що вони мають бути тоді, коли встановить В.Янукович. Бо до весни економічна ситуація може значно погіршитись, і підтримка В.Януковича і його партії може наблизитись до нульової позначки після збалансування державного бюджету за рахунок затягування пасків переважною частиною населення при перекачуванні мільярдних коштів олігархами за кордон в офшорні зони.

І як же ж нам пропонують голосувати на майбутніх виборах? Вже Партією регіонів озвучено, що вибори голів рад та депутатів сільських і селищних рад буде проведено на мажоритарній основі. Так само відбудуться вибори міських голів. Тобто залишається стара система виборів. А от вибори до районних та обласних рад пропонують провести за змішаною системою, а не за партійними списками, як це було у 2006 році. Причому, як заявив М.Чечетов, висувати кандидатів мають право тільки партійні організації, і аж ніяк не блоки. Така система виборів вигідна саме Партії регіонів. Чому саме? Бо за партійними списками вони будуть йти однією силою по всіх регіонах, в той час, коли опозиція буде сунутися розрізненими потоками, що гарантує непрохідність багатьох з цих потоків, особливо в східних і південних регіонах, та й навіть в західних. А за рахунок втрачених голосів ПР зможе мати значну кількість місць у західних регіонах. А якщо ще додати до цього депутатів-мажоритарників, які по всій Україні здатні скупити значну кількість голосів, то немає жодної гарантії, що після виборів ми не прокинемося в Івано-Франківській області з обласною радою, в якій більшість матиме Партія регіонів. Це буде шок!!!

Але до цього ми наближаємося, тому що більшість партій національно-демократичного спрямування і їхні лідери скомпрометували себе як в масштабах всієї України, так і в регіонах. А при звичці наших виборців голосувати не за тих людей, які відстоюють їхні інтереси, а за посади, які вони займають, вони при недовірі до партій національно-демократичного спрямування проголосують за посадовців від Партії регіонів. А за кого ж їм ще голосувати, коли їхніх представники в демократичній обладі виявилися зрадниками їхніх інтересів, не висловивши свій протест проти харківської угоди щодо Чорноморського флоту Росії?!!! Тим більше, що ПР до виборів ще стільки локшини навішає про "Україну для людей", що значна кількість виборців може їм повірити, як вірить зараз про значне підвищення зарплат та пенсій, чого фактично не отримала переважаюча кількість працюючих і пенсіонерів. Єдина надія залишається саме на людей, які більш політично свідомі, але за умови, що їм буде наданий для вибору об'єднаний список від партій людей, які нічим себе не скомпрометували і не є представниками чиновницької номенклатури.

Щодо чиновницької номенклатури. Питання досить серйозне. Ще за часів перших демократичних виборів в Україні в 1990 році однією з суттєвих вимог була вимога щодо усунення суміщення посад депутата і працівника виконавчих органів рад. Ця вимога ставилася, щоб виконавчі органи влади не тиснули на депутатів задля прийняття вигідних для себе рішень. Пізніше таку вимогу порахували за порушення прав людей. І вилучили з законодавства. І це привело до того, що в багатьох випадках ради перетворилися в апарат виконавчих структур обласних і районних адміністрацій і голів міських рад, бо багато або майже всі депутати "успішно" суміщають депутатську роботу з роботою в виконавчій структурі, яка їм підзвітна як депутатам, а вони, з іншого боку, залежать від керівника виконавчого органу. Стало звичною практикою, коли депутати керівники виконавчих структур призначають на посади в цих структурах, щоб отримати більш залежну від них раду. До чого це приводить, яскравим прикладом є події в Івано-Франківській обладі при розгляді харківської угоди!!! Не кажучи про інші "протиснуті" завдяки таким депутатам рішення, особливо щодо виділення земельних ділянок, використання лісових, природних та інших ресурсів тощо. А це все разом складає економічну і політичну корупцію в цих структурах. Тільки в нашій обласній раді таких депутатів більше сорока. А якщо сюди додати тих, хто призначається керівниками органів виконавчої влади або за їхнім поданням, а також декілька десятків представників бізнесу, що мають свої інтереси, які часто "співпадають" з інтересами владних структур, то важко щось говорити про незалежність обладі від ОДА і про захист нею інтересів мешканців області. Напевно, подібна картина і в інших радах як області, так і України.

Є ще одна категорія депутатів, так званих наїзників, які є депутатами різних місцевих рад, але живуть далеко за межами цих рад. Як вони можуть захищати інтереси мешканців території, на якій вони тільки інколи наїздами бувають для вирішення своїх проблем або проблем своїх хазяїв?

Тільки в нашій обладі таких набирається майже десяток. І серед них – голова найважливішої комісії – бюджетної О.Синютка, який є одночасно першим заступником голови Львівської міськради. Як він може керувати бюджетним процесом в обладі, сидячи одночасно на двох дуже важливих кріслах?! Правда, є серед цих депутатів і ті, які на час виборів проживали на територіях рад, але з різних причин виїхали. В цьому випадку законодавством мала б бути передбачена норма про автоматичну заміну їх іншими кандидатами як зі списку, так і тими, хто на мажоритарному окрузі зайняв наступні місця. Як і передбачити цю ж процедуру для голів рад. А так маємо безперервні вибори по Україні.

Якщо нове законодавство не поміняє норми щодо недопустимости суміщення депутатських посад з посадами у виконавчій владі та деякі інші, то немає гарантії, що ради не будуть підконтрольні виконавчій владі, і годі нам чекати чогось позитивного в їхній роботі. Будемо мати авторитарну систему влади.

Але дещо ми можемо зробити, якщо обиратимемо таких депутатів, які б не спокусилися на посади, залишалися на сторожі інтересів виборців, які їх обрали. Навіть при недосконалому законодавстві (гарантії, що нинішня ВРУ суттєво поправить ситуацію, немає) все ж таки можна дещо поправити. А ні, то житимемо в країні, де свої проблеми вирішуватимемо на "сесіях" на кухні (якщо ще її матимемо!).

м. Івано-Франківськ

УКРАЇНА СОБОРНА

ОДНА В НАС МАТИ УКРАЇНА

Державні чинники, насамперед Президент – гарант територіальної цілісности України – мали б сприйняти такі заяви як пересторогу, рішуче припинити антиукраїнську вакханалію, притягнути до відповідальности її організаторів і, щонайменше, – присоромити ініціаторів "розколу" (схоже, на таку реакцію вони й очікували). Натомість поодинокі голоси останніх було розреклamовано, особливо у російських ЗМІ, як волю жителів цілого регіону, який цілком серйозно прагне відокремитися від України. Одне слово, після того, як тавро сепаратизму зняв із Криму особисто голова СБУ В.Хорошковський, заявивши, що "Криму сепаратизм не загрожує, на даному етапі – так точно", а десятки тисяч новобранців, мобілізованих із Донбасу у столицю для зміщення кадрового потенціалу держави на всіх щаблях влади – по вертикалі і горизонталі, апріорі не бажають, щоб їхня мала батьківщина залишилася по той бік державного кордону, сепаратизм потрактовано як винятково західноукраїнське явище. А як з усіх сил старався Табачник, щоб спровокувати у галичан саме такий специфічний протест у відповідь на приниження й образи! "Маленькое племя", яке лише вчора навчилося мити руки, відоме своєю продажністю, бо вдень облизує своїх хазяїв, а вночі підступно їх ріже – цей дикий расизм у виконанні міністра освіти не зупинив ні його безпосередній начальник М.Азаров, ні Президент. Чому? Бо на те є воля Кремля. Та й сам полохливий і злодійкуватий Дімуля звісно ж, не демонстрував би свого всезростаючого людиноненависництва без московського благословення на роль посіпаки-провокатора. Бо якщо Табачник переконаний, що українська Феміда візьме під захист його расистські притаманності, то в нього аж ніяк не має упевненості в тому, що рядовий і законослухняний українець не може елементарно заїхати йому по пиці. Аж раптом – байки про сепаратизм. Ну, чи не подарунок долі для різних дім, колісниченків, корнілових? Западенці і раптом – сепаратисти! Невже мудрі, виважені галичани, прямолінійні та відчайдушні волиняни не розгледіли підступність ворога, який забрів у їхню господу і хитрістю домагається, щоб вони самі зреклися власного дому? А якщо збагнули, то чому не зупинили балакунів з гарячими головами та безглуздими вигуками про відокремлення? І як мають реагувати на той "гонор" українці (а для них Україна понад усе) Черкащини, Київщини, Полтавщини, Донбасу і Таврії, врешті – столиці, над якою чи не найдужче збиткуються новітні правителі? Адже одна в нас мати Україна, і всі ми відповідальні перед нею. Днями під "кабінетами влади" довелося спілкуватися з жителями Київщини. Говорили про те, що сьогодні сталося з Україною. Люди називали це ганьбою і наукою для нас водночас. Річ навіть не у владі – іншого від "регіоналів" не сподівалися. Причина в нас, казали люди, бо на світі, крім нас, більше немає народу, який би соромився свого походження, мови, відхрещувався від своїх героїв, зрікався власної історії. Довелося навіть почути, що головна і гірка наша національна риса – самоприниження перед чужинцями. Говорилося те все з болем і з відчуттям власної вини перед Батьківщиною. Поганьблена честь і пам'ять предків будять і печуть сумління. Людям болить Україна. У Києві і Львові, Рівному і Сумах болить однаково. Захищаючи Батьківщину від зайд і заброданців, ми не маємо права на вчинки, які нас роз'єднують. То ж на розмовах про "відокремлення" ми ставимо велике табу.

Марія БАЗЕЛЮК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

РЕАЛІЇ ЧАСУ

СХАМЕНІТЬСЯ

(прийняття Верховною Радою України у першому читанні Податкового кодексу обіцяє загрозу знищення середнього класу в державі)

Анатолій КОВАЛЬЧУК

На одному з київських підприємств майже десятиліття пустують кілька приміщень. Охайно відремонтованих, зручних, але ніхто їх не займає. Ні під склади, ні під виробництво. За ними ведеться недобра слава, яка породилася вже за пори нашої Незалежности і стала однією з легенд новітньої, сучасної історії і міфології.

– Тут підприємці виробляли колись макарони та різні вермішелі, – розповідає один з керівників підприємства, – та щось там не заладилося в них з районною податковою, давили, давали їх, аж поки не розорили.

Не знаю, як і яким чином удосконалювали свою податкову діяльність районні податківці, що довели людей до трагедії знищення, І, значить, до втрати одного із платників податків, але ці ентузіасти сучасних методів господарювання макаронів вже не виробляють. Натомість більше маємо цих макаронів зарубіжних. І податковий зиск на цій виробничій справі отримують вже зарубіжні податківці.

Та й саме це підприємство, що здавало в оренду приміщення безуспішним макаронникам, колись потужне й державне, ставши власністю трудового колективу, теж самостійно не змогло встояти. Настільки був тяжкий тиск державних правників та фіскалів, що змогло зберегти залишки своєї самобутности лише прихилившись під руку одного з олігархів. Середній клас, що почав формуватися ще за часів радянської перебудови, з перших же років Незалежности змушений був втягтися в тяжку боротьбу за своє виживання проти новітніх своїх ворогів – чиновників та активно утворюваного президентом Кучмою класу новітніх капіталістів-олігархів з числа його найближчих прибічників. Так відбулося первинне об'єднання влади і капіталу проти свого народу.

Реакцією протесту стала помаранчева революція. Але її вожді просто обдурили народ, продовживши утиски середнього класу через різні побори і штрафи, які їм у 2008 році принесли аж 45 мільярдів додаткових надходжень до бюджету, і завершивши під фанфари свого безславного фінішу дефолтом гривні в минулому році.

Кучма зробив одну добру справу для середнього класу, коли своїм указом увів систему спрощеного оподаткування. На жаль, її фінансовими зручностями цей середній клас так і не скористався (детальніше поясню нижче), але спрощена звітність дала можливість увійти в бізнес мільйонам тих, хто не здатний був оплачувати роботу бухгалтерів і вести цю звітність сам. Жест, який не коштував ні президенту, ні державі ніяких витрат, багато користі приніс. І насамперед, допоміг зменшити бідність і зняти соціальне напруження у суспільстві та проблеми на ринку робочої сили.

Та поява цього класу навіть у зародку в країні не давала і досі не дає спокою ні олігархам, ні управлінській еліті, в хворобливій уяві якої кожен приватний виробник чи продавець здається ледь не володарем чи творцем власного Ельдорадо, який тоне у розкошах. Не помічаючи власних хутр і розкішних машин, отриманих чи за хабарі, чи в результаті шулерської приватизації, вони з заздрістю дивляться на авто запорізького та корейського виробництва, які дозволяють собі за свої кровні гроші придбати ці бідні українські підприємці, що не знають ні свят, ні вихідних, ні відпусток, ні спокою, постійно перебуваючи в стресі нальотів, перевірок, постійних крадіжок і передчутті повного матеріального краху.

Про те, як обідрати цей клас, постійно думали і за часів Кучми, і потім. Зрештою, вони й поплатилися втратою своїх рейтингів та влади, коли замість обіцяної підтримки середнього класу почали нещадно його обдирати. Настільки нещадно, що навіть останні передвиборні обіцянки Тимошенко щодо покращення долі цього класу не повернули до неї його симпатій.

Натомість симпатії повернулися до В.Януковича. Тим більше, що його обіцянки для цього класу були не менш привабливими. А що ж маємо насправді? Правильно буде сказати, що поки що нічого не маємо. Але перспективи загрозливі. Обіцяні ним податкові канікули для малого та середнього бізнесу в проекті податкового кодексу обертаються повним знищенням цього бізнесу. Обмеження у праві користуватися єдиним податком, якщо річний оборот перевищує 300 тисяч гривень (досі ще верхня планка складає 500 тисяч), обернеться катастрофою для більшости підприємців. І біда не в тому, що вони не отримають оті казкові 500 тисяч (в переважній більшости своїй вони їх і не отримували ніколи), а біда в тому, що вони не уміститься в рамки своїх дійсних витрат, які в основному їм диктують орендодавці. І якщо нинішня влада, спираючись на свою фантастичну уяву про підприємницьке Ельдорадо, надіється зібрати з продавців шалені кошти, то вона глибоко помиляється. Всі ці кошти вже забрали собі олігархи, загнавши підприємців у свої торгівельні центри та ринки і призначивши їм надвисокі орендні ціни. Через це у своїй великій масі середній клас надзвичайно збіднів і зменшився. Вижили лише ті, хто дещо надбав у більш сприятливі роки, та ті, хто може брати товари в борг. Але це не порятунок, а ще страшніша кабала в перспективі. У сфері загроз і небезпеки і повернення надповноважень податківцям, які, як і колись, так і недавно, увергнуть дрібних підприємців у повну залежність навіть не від керівників, а й від рядових клерків, у повне безправ'я, І владу чекає не велике збагачення через пограбування, а ріст безробіття, збіднення населення і соціальне напруження. І зовсім у безвихідь кидає намічене обмеження права працювати на єдиному податку всіх, за винятком лише тих, хто займається дрібними послугами. Отже, ні торгівля, ні виробництво ним користуватися не будуть, а лише ремонтники одягу та чобіт і ще хтось.

Податкові канікули для бізнесу обертаються канікулами від бізнесу. Не знаю, що там думав В.Янукович, обіцяючи ці канікули, але народ думав не так, як сьогодні погрозливо обіцяється. І сприймається все це, як чиста маніпуляція свідомістю та обман. Правда, є ще надія, що така версія "підтримки" малого та середнього бізнесу, середнього класу узагалі є не його ідеєю, а авантюрою якихось чиновників. Що ж, можливо, і так. Можливо, що свита не слухається короля, як було і при Ющенку. Втім, побачимо, істину розкриє результат, тобто остаточний варіант Податкового кодексу.

Розмірковуючи над усім цим, чомусь пригадав двох своїх знайомих, які започатковували свій бізнес півтора десятиліття тому. Перший живе в Туреччині, і починав шити одяг з п'ятьма робітницями. Другий живе в Україні, і теж починав шити одяг з п'ятьма робітницями. Перший нині має величезну швейну фабрику та сферу торгівельних закладів і забезпечує роботою півтори тисячі людей, товарами своєї марки торгує по всьому світу, другий після нетривалої і безнадійної боротьби за виживання проти усіх правників, хабарників та фіскалів, справу закрив, працівників звільнив і зараз бореться з Пенсійним фондом за більш-менш пристойну пенсію. Там суспільство і відносини в ньому удосконалюються, протиріччя зменшуються, перспективи росту і розвитку надаються усім, хто бажає, а не олігархам. Тут же будь-які намагання жити краще давляться, податкова система задумана лише для того, щоб обдирати людей творчих і ініціативних. І вона, якщо й удосконалюється, то лише у цьому напрямку, намагаючись практику визиску зробити тотальною, За винятком хіба що олігархів, які чомусь, незважаючи ні на які труднощі у суспільстві, ні на які кризи, невпинно збагачуються. І це суспільство все чіткіше набуває риси двополюсного і антагоністичного, в якому існуватимуть лише два протилежні класи – малочисельні олігархи і багатомільйонні маси їхніх найманців, гнобителі і гноблені.

Ех, сторона азіатська. Чому всі інші бідні? Бо дурні. І ще, мабуть, тому, що не інші дуже жадібні. Що не дочекалися ми свого батька нації, свого Ататюрка, як турки дочекалися колись, який заклав підвалини здорового суспільства. А може, ще дочекаємося? Можливо він, наш захисник, вже тут, поряд з нами? Побачимо.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

НАТО ХОЧЕ ДРУЖИТИ З УКРАЇНОЮ

Альянс виступає за посилення співпраці

Про це повідомив генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен, відкриваючи засідання комісії Україна-НАТО на рівні міністрів оборони у Брюсселі, повідомляє прес-служба Міноборони України.

"Можу запевнити, що наша співпраця залишатиметься міцною і надалі", – зазначив він.

"У Альянсі із задоволенням сприйняли заяву керівництва України про намір підтримувати контакти з НАТО на нинішньому рівні для виконання всіх укладених раніше угод про співпрацю. Ми продовжимо підтримку всіх наших програм", – підкреслив він.

Також Генсек НАТО задоволений намірами України зберегти свою участь в операціях під проводом Альянсу та ініціативу нашої держави брати участь у Силах реагування НАТО.

Нинішня ж влада наполягає на тому, що Україна продовжуватиме розвиток відносин з НАТО, але питання про членство в цій організації знімає з порядку денного.

В альянсі визнають безпрецедентність такої співпраці.

КЛІНТОН ЗАЛИШИЛА УКРАЇНІ ЩІЛИНУ В НАТО

Держсекретар США Гіларі Клінтон заявила, що двері НАТО для України залишаються відкритими.

За її словами, Україна сама повинна вирішувати, чи вступати їй до НАТО. "Щодо НАТО я хочу чітко сказати: Україна є суверенною і незалежною державою, яка має право вибирати своїх власних союзників. Двері НАТО залишаються відчиненими, але від України залежить, чи бажаєте ви робити цей крок для вашої безпеки", – сказала Клінтон.

Як повідомляли ЗМІ, в Україні з державним візитом побувала державний секретар США Гіларі Клінтон.

Майже водночас Верховна Рада України схвалила принципи внутрішньої і зовнішньої політики Януковича, згідно з якими Україна декларує позаблоковий статус, і не буде брати участі у військово-політичних союзах.

США ГОТОВІ ДО ІНВЕСТИЦІЙ В УКРАЇНСЬКУ ЕНЕРГЕТИКУ

США готові інвестувати в енергетику України. Про це після другого засідання україно-американської міжнародної місії заявила держсекретар США Гіларі Клінтон, передає кореспондент РБК-Україна.

"Дуже важливий сектор для співробітництва наших країн – енергетичний. Він має бути побудований на прозорості, ринкових цінах та ефективності, що може покласти край резонансним кризам, які виникають в Україні на її енергетичному ринку. Це дасть більший контроль Україні і дасть можливість створити міжнародний і прозорий енергетичний ринок. Наші президенти це обговорювали під час двосторонньої зустрічі, і ми знаємо, що інвестиції в енергетичний сектор є найкращим способом, у який США та інші країні можуть допомогти Україні. Ми готові допомогти Україні в цьому секторі, а також у секторі ядерних ресурсів", – сказала Г.Клінтон.

При цьому міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко додав, що у ході переговорів було домовлено про те, що США будуть сприяти "енергозбереженню" України, а також диверсифікації джерел постачання ядерного палива.

МЕЧ ДУХОВНИЙ

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ: "ІСНУВАННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕРЖАВИ Є ГАРАНТІЄЮ ІСНУВАННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ ЦЕРКВИ"

Герой нашого інтерв'ю – Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України, Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарет поділився своїми думками щодо майбуття Православного світу в Україні.

– Сьогодні питання утворення єдиної Помісної Православної Церкви в Україні перебуває ледь не у тупику. Факт визнання Московським Патріархатом Київського означатиме втрату значної частини його територій. Якщо ж автокефалію УПЦ КП визнає Константинопольський Патріархат, це дасть підстави, наприклад, Американській Православній Церкві висунути претензії щодо визнання своєї незалежності. Як, на Ваш погляд, можна розв'язати цю дилему чи, може, варто просто трохи зачекати?

– Українська Православна Помісна Церква існує. Це – Київський Патріархат. Однак поруч із Помісною Православною Церквою існує ще одна Церква – Українська Православна Церква Московського Патріархату. Ми прагнемо, аби УПЦ КП та УПЦ МП об'єдналися в єдину Помісну Українську Православну Церкву. Задля цього ми готуємося до перемовин із Московською Патріархією. Підготовка до цього діалогу вже почалася, і вона, незважаючи на всі труднощі, продовжується. Якщо ми досягнемо об'єднання цих Церков в одну, у нас з'являться усі шанси стати визнаною Помісною Православною Церквою. Проте сьогодні Московський Патріарх і Московська Патріархія протидіють об'єднанню в єдину ППЦ. Вони начебто і виступають за об'єднання, яке передбачає приєднання Київського Патріархату до складу Московського. Тобто – щоб ми "покаялися" і повернулися назад. Такого не буде, поки існує Українська Держава. Є Українська Держава – є і буде Українська Помісна Церква. І тому усі спроби підпорядкувати нас Московському Патріархату зазнають фіаско. І справа не у мені чи інших пастирях: сам народ не хоче підкорятися іншій Церкві, маючи свою незалежну державу. Існування незалежної держави є гарантією існування незалежної Церкви. Отже, є Українська Держава – є Українська Помісна Церква. Немає Української Держави – немає Української Помісної Церкви. Щодо Константинопольського Патріархату, то він не проти, аби ми увійшли до його складу, але як митрополія. Нам пропонували так звану "критську модель". Тобто ми стаємо частиною Константинопольського Патріархату, а предстоятель нашої Церкви обирається Вселенським Патріархом. Наш Синод висуває всього лише трьох кандидатів, але останнє слово – за Константинополем. Виходить, у нас навіть не буде права обрати свого предстоятеля. Якщо порівняти з УПЦ МП, то там предстоятеля обирає Синод, а Московський Патріарх лише затверджує кандидатуру.

У нас не буде навіть тих прав, якими наділяє Московський Патріархат свою митрополію. Тому ми відмовилися від приєднання до Константинопольського Патріархату. Ми стоїмо на своїх позиціях: Київський Патріархат – Автокефальна Українська Церква. І від них ми ніколи не відмовимося.

– Але ж для створення єдиної ППЦ об'єднання УПЦ КП та УПЦ МП недостатньо. Потрібне ще й приєднання УАПЦ. На якій стадії сьогодні знаходяться перемовини з цією конфесією?

– Із УАПЦ нас нічого не розділяє. Ми стоїмо за автокефалію Української Церкви, наша мета і наші погляди тотожні. Проте існує єдина річ, яка проводить між нами межу: сама позиція Автокефальної Церкви. Сьогодні вона існує для того, щоб боротися із Київським Патріархатом. За радянських часів УАПЦ була створена, аби протистояти Греко-Католицькій Церкві в Галичині. Після нашого об'єднання з "автокефалами" Москва змогла вплинути на декількох архієреїв УПЦ КП, які відокремилися від нас і створили нам "опозицію". Це начебто Українська Церква з українськими духовенством та паствою, але первосвященство цієї Церкви наполегливо бореться проти Київського Патріархату. Ось чому керівництво УПЦ МП свого часу назвало УАПЦ "братньою конфесією". Чотири роки тому ми уже домовилися з УАПЦ про об'єднання, проте вище духовенство Автокефальної Церкви зв'язалося з Москвою і поставило нам умову: "Об'єднаємося, тільки якщо буде замінений патріарх". Таким чином, вони планували "розправитися" із Київським Патріархатом, тобто досягти своєї мети. Знаючи це, ми не погодилися на такі умови, бо це б означало для УПЦ КП самоліквідацію. Однак УАПЦ не є для нас об'єктом перемовин. Для нас сьогодні головне – це порозуміння з Московським Патріархатом, у якому вже є частина і духовенства, і мирян, які прагнуть консолідації. Про це знає і Москва. Саме тому патріарх Кирил їздить в Україну, щоб придушити подібні настрої серед пастви УПЦ МП. У нього ідея: створити "русский мир" з України, Росії, Білорусі та Молдови. Однак це лише його бажання, які ніколи не втіляться у життя.

– За даними соціологічного опитування, прихильників Київського Патріархата на 10% більше, ніж Московського. Однак, УПЦ МП досить впевнено стоїть на ногах і втримує свій авторитет серед українського населення. Як, на Вашу думку, їй це вдається?

– По-перше, Московський Патріархат веде потужну пропаганду. По-друге, він усіляко підтримується владою. І по-третє, пережитки упереджених уявлень про Православну Церкву ще побутують у свідомості українців. Те саме стосується і уявлень про державу. Є проросійські погляди, які існують не лише у політиці, а й у Церкві. На них і спирається УПЦ МП.

– Що робить Київський Патріархат, аби утвердити свій авторитет серед українського населення?

– Звершуємо богослужіння і намагаємося переконати православних українців, що незалежна Україна повинна мати незалежну Церкву, що служби Божі мають відправлятися українською мовою, що проповіді мають виголошуватися теж рідною мовою.

Розмову вела
Олена НОВІЦЬКА

ЗА ЧЕСНІ ІМЕНА ГЕРОЇВ

СУПЕРЕЧНОСТІ ПО-ДОНЕЦЬКОМУ

Вищий адміністративний суд України 6 липня 2010 року буде вирішувати, чи залишити Романа Шухевича Героєм України

6 липня 2010 року о 10.00 колегія Вищого адміністративного суду України розгляне касаційні скарги, подані на Постанову Донецького апеляційного адміністративного суду від 21 квітня 2010 року про незаконність Указу Президента України Віктора Ющенка щодо присвоєння звання Героя України головному командиру УПА Роману Шухевичу, знищеному енкаведистами 5 березня 1950 року в селищі Білогорща під Львовом.

Інтереси позивача – викладача Донецького національного університету Анатолія Соловйова – в суді представляє одіозний адвокат Владімір Оленцевич, який з ідеологічних міркувань бореться не тільки з мертвим Романом Шухевичем, а також з мертвим Степаном Бандерою.

5 жовтня 2009 року Анатолій Солов'йов подав позов до Донецького окружного адміністративного суду з вимогою визнати незаконним і відмінити Указ Президента України Віктора Ющенка від 12 жовтня 2009 року № 965/2007 "Про присвоєння Роману Шухевичу звання Героя України", але 29 жовтня 2009 року Донецький окружний адміністративний суд відхилив позов Анатолія Соловйова. В Постанові вказано, що "...зазначений указ є правовим актом індивідуальної дії, оскільки не містить норм права та стосується інтересів тільки одної, конкретно визначеної у цьому указі особи Шухевича Романа Йосиповича".

21 квітня 2010 року Донецький апеляційний адміністративний суд (судді С.Малашкевич, Т.Арабей, головуючий – Т.Бадахова – голова ДААС) скасував цю Постанову і задовольнив апеляційну скаргу Соловйова-Оленцевича, яку оскаржили 6 осіб: Президент України Віктор Ющенко, Юрій Шухевич(син Р.Шухевича), одеський адвокат А.Беседков, київський журналіст Ю.Шеляженко та кияни Я. Зейкан і І. Макар.

До речі, раніше позовну заяву Оленцевича не задовольнив ні Донецький окружний адміністративний суд, ні Донецький апеляційний адміністративний суди і зараз касаційна скарга Оленцевича на ці постанови знаходиться у провадженні Вищого адміністративного суду.

Так що сьогодні склалась дика ситуація: Донецьким апеляційним судом прийнято дві абсолютно протилежні Постанови, які обидві ввійшли в законну силу, а саме, спочатку за позовом Оленцевича Указ Президента України Віктора Ющенка про присвоєння звання Героя України головному командиру УПА Роману Шухевичу залишено в силі, а потім за позовом Солов'йова той же Указ скасовано.

Будемо чекати, що скаже Вищий адміністративний суд України.

Марія ОЛІЙНИК,
м. Донецьк

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

КРЕМЕНЕЦЬ ПОПРОЩАВСЯ З ДИРЕКТОРОМ БОТАНІЧНОГО САДУ

Четвертого липня ц.р. не стало Василя Стельмащука. Він відійшов у засвіти на 54-му році життя (народився 23 вересня 1956 року в селі Великі Млинівці). Директор Кременецького ботанічного саду, заступник голови Кременецької районної організації Конгресу Українських Націоналістів, кандидат сільськогосподарських наук, упродовж 1999–2005 рр. – голова Кременецької РО КУН.

Людина енергійна і діяльна, його любили й поважали в Кременці, шанували на Тернопільщині, поважали в Конгресі..

Царство Небесне і Вічна Память!

Провід Тернопільської ОО
та Кременецьких РО КУН,
друзі, побратими

ГЕРОЯМ СЛАВА!

"ДЗВІНКА ІДЕ НА СМЕРТЬ..."

Історію загибелі цієї мужньої дівчини я почув від одного з катів колишньої станіславської тюрми. Час стер із пам'яті прізвище героїні. Але подвиг дівчини залишив у серці глибокий слід. Десь у 60-х роках я проходив лікування в одному із залізноводських санаторіїв. Саме там зустрів колишнього ката, почув від нього цю трагічну історію. Може, колись розкриються страшні архіви КДБ, загиблій дівчині буде повернено ім'я і прізвище, стане відомою історія її боротьби за Україну, за її волю в рядах УПА. А сьогодні нехай буде так, як опишу ту страшну правду – без імені героїні.

Щоденно, як тільки приходив мій сусід з обіду, випивав принесену заздалегідь пляшку горілки. Не роздягаючись і не роззуваючись, завалювався в ліжко і хропів – коли до ранку, коли до вечора. Років йому було під сорок, виглядав знищеною алкоголем людиною.

Нав'язував компанію до алкоголю, з образою сприймав відмову, кажучи: "Что, піть со мной нє хочеш, падло? Да ти знаєш, кто я такой? Со мной генерали счіталісь, а ти піть со мной нє хочеш?!". Один раз, сп'янівши, сказав: "Ти знаєш, почему я п'ю?. П'ю с тоскі, что-то мучіт меня, сосьот. Перед глазамі постоянно люді, которих я лічно убівал".

– І не судили тебе за це? – запитую.

– Нє суділі. Ібо я бил особим человєком.

– Чого людям не розкажеш про кривду, яку робив? – кажу.

– Нельзя, подпіску давал. Я делал то, что пріказивала партія, понял?

Якось, добре випивши, він розповів про вбивство дівчини, яка постійно стоїть йому перед очима.

– Убівать научился еще в "заградотряде" под Сталінградом. Растрелівал разних. Солдат своїх жалко било. А здесь убівать бандєровцев – одно удовольствіє. Однажди в тюрму прівєзлі красівую молодую девушку. Поймалі стерво бандєровскоє в перестрелкє. Она уложила полвзвода наших солдат. Растрєляв все патрони с автомата, хотєла взорваться гранатой, но граната не сработала – взялі живой...

З його розповіді стало відомо, що дівчина була донькою священика, віком до 22 років. В УПА виконувала обов'язки провідниці жіночої сітки, навіть назвав псевдо-"Дзвінка". Говорив, що дуже була гарна. У пам'яті цього ката збереглись її голубі яскраві очі. Красиве ніжне обличчя, довгі буйні чорні коси і струнка постать. Одягнута була в коротку шкірянку, в штанах. На ногах мала пасовані чоботи. Такою вона запам'яталась йому в той час, коли привели її до камери. Сміливість дівчини на допитах дивувала катів, її відвага не тільки вражала, а й викликала додаткову лють при допитах. Знущанням над нею не було меж. Вона знала, що її вб'ють, тому стійко переносила нестерпні муки, нічого не виказувала.

– Как ми єйо только не мучілі: сначала білі телефонними плєтнями. Вся кожа на пальцах рук полопалась, когда пріжімалі двєр'ю, – смакував подробиці кат. – Забівалі гвозді в п'яткі. За волоси подвєшивалі і так держалі, кололі грудь, подвешивалі за ногі. Несколько раз теряла сознаніє, но нічего так і нє сказала. Отольйом водой – станет на ногі і кров'ю плюйот нам в ліцо. Даже графіном одного стукнула. Потом в наручніках допрашівалі. Тройка осуділа єйо на смерть. Ісполнял пріговор я і еще несколько такіх, как я. В день ми убівалі по десять і больше человек. Ту девку-бандеровку убіть било поручено мне. Перед тем, как шол на дело, випівал грам 200 водкі. Навеселє ето дело било делать легче...

– Ну і що, ніхто не просився? – спитав я.

– Нєт. Розбітиє, поломанниє шлі, крєстілісь, молілісь, пєлі гімн, крічалі "Слава Украінє!", но нє просілісь. Между тєм рєдко кто знал, куда ми іх вєдьом. Просто чувствовалі, что ідут на смерть, ведь ми іх не ставілі под стенку, а убівалі так...

– Як це так?

– Очєнь просто. В то врємя, когда велі по коридору, обушком білі в затильную часть голови. То получалось класно, почті без крові. Ударіш, потрєпается раз-два і – конец. Обушок дєржіш в рукаве, оттуда нє відно...

Цинічності ката не було меж. Аби хоч десь якийсь нерв сіпнувся на обличчі. З якоюсь особливою насолодою продовжував:

– А єйо перед тем, как убіть, втройом єщє хотєлі ізнасиловать, рвалась, падло, кусалась. Побілі ми єйо крепко, но нє далась. Я повйол єйо по корідору убівать. Она поняла, куда веду, і крікнула: "Прощайте, брати! "Дзвінка" іде на смерть". Повернулась ко мне с нєнавістью, что-то сказала. Шла і пела.

Дивуючись силі духу цієї закатованої дівчини, кадебіст запитав мене: – "Ти знаєш, что она пела? Пела бандеровскій гімн "Ще не вмерла Україна". Как только она ступіла на канализационную рєшьотку, с рукава я винул обушок і сільно ударіл єйо... Ударіл, но непопал куда надо, ведь опьянел, уже провозілісь с ней до етого долго. Скрутілась і впала на колені от удару. Опустілась на рукі, но не упала. Тогда ногой я прижал єйо до пола і стал біть єйо по галове обушком пока не потьок із голови мозг".

– А дальше що? – знову спитав я.

– Дальше нічего, дьорнулась нєсколько раз і всьо. Я витер обризганиє кровью і мозгом сапогі, нагнулся, перевернул єйо чтоби снять наручнікі і увідєл єйо откритие глаза. что как-то особенно смотрелі на меня. До сіх пор віжу еті глаза.

– Ну, а совість тебе не мучила? – запитав я.

– Какая там совесть? Ведь нє только один я ето делал. Пойдьош после етого, хорошенько випьєш і – по совесті. Думаєш, мне даром капітана далі, а прємій сколько я получал! Сколько іх, убітих – сьчота нету. Совесть тогда нє мучіла, молодой бил, а вот сейчас нєкоторие ночью снятся. Особенно ета дєвка.

Налив склянку горілки, випив і запитав: "Скажі, как мнє ізбавіться от нейо? Преследует даже дньом. Биваєт, іду – она ідьот за мной, оборачіваюсь – нєт. Іду – опять она ідьот. Что мнє делать?"

...Сп'янілий кат повалився на ліжко і захропів. А я поклявся, що розкажу своїм дітям, внукам, правнукам про цю героїчну дівчину.

P.S. Її подвиг, незламна любов до Вітчизни, до свого народу, люта ненависть до московських катів дали їй сили до кінця, до останнього подиху бути відданою нації. Думаю, що жодна нація не знайде у своїй історії подібної героїні.

Дорогі українці, не забуваймо ніде і ніколи про славну дочку України гуцулку "Дзвінку". Моя давня мрія – збудувати величний пам'ятник героїні, який служитиме символом нації.

Йосип КРЕМІНЬ,
учасник національно-визвольної боротьби,
колишній багатолітній політв'язень

УРОКИ ІСТОРІЇ

ВШАНУВАЛИ ГЕРОЇВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Про нашу історію та її уроки говорили на врочистому пам'ятному вічі голова Івано-Франківської облради Ігор Олійник, голова Яремчі Василь Онутчак, голови Всеукраїнського і Карпатського Братств ОУН-УПА Михайло Зеленчук і Федір Володимирський, голова проводу Івано-Франківської ОО КУН Богдан Борович, полковник Ярослав Оленчук, представники місцевої влади сусідньої області.

Промовці наголошували, що час возвеличити героїзм творців та оборонців Карпатської України. Йшлося про створення в краї пантеону слави всіх полеглих борців за волю.

Голова міста Хуст Михайло Джанда повідомив про підступну діяльність спецслужб Росії, Словаччини та інших щодо ухвалення облрадою Закарпаття рішення про гімн русинів, який пропагує сепаратизм. І закликав до згуртування всіх українських сил для спільної боротьби за утвердження Соборності України.

Голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА М.Зеленчук висловив тривогу щодо останніх подій в українській державі, де, як у Верховній Раді, так і в уряді, знову звучать антиукраїнські виступи і приймаються ухвали на шкоду українській державі. Проголошують славу енкаведистам, які себе називають визволителями, а насправді винищували українських патріотів і мирне населення. Це робиться з метою затемнити тих, хто справді воював з нацизмом, і яких залишилася жменька, а кількість "визволителів" не зменшується, а росте.

А голова обласного проводу КУН Богдан Борович наголосив на тому, що відсутня ідеологічна українотворча робота українського уряду. "Створення безнаціональної держави – це реалізація намірів учорашніх колонізаторів". Бо, насправді, це робота всіх тих кадрів, які були в радянський час впроваджені у всі органи влади і ніхто їх звідти за антиукраїнську діяльність не звільняв. Без люстрації кадрів як у силових, так і в державних структурах, поступу України вперед не може бути. Ми сьогодні є свідками, як Верховна Рада й уряд ухвалюють рішення, які перекреслюють здобутки України за всі роки Незалежності. Починаючи від заперечення Голодомору й завершуючи ліквідацією демократичних і патріотичних ЗМІ", – обурювався промовець. Він повідомив, що на Прикарпатті створений обласний Народний Комітет захисту України, що став структурою всеукраїнського Народного Комітету, який очолив наш земляк Дмитро Павличко. Тридцять п'ять політичних партій і громадських організацій краю на зібранні в "Просвіті" підписали документ про об'єднання для спільних дій із захисту суверенітету й територіальної цілісності України, відстоювання національних інтересів нашої держави, відсічі її ворогам, недопущення вільної діяльності антиукраїнських сил в Україні. Завершив свій виступ рядком з "Мойсея" І.Франка із закликом до народу: "Не пора, не пора, не пора...". А також повідомив, що список до вступу в Комітет відкритий для всіх, кому дорогі рідна Батьківщина й майбутнє наших дітей.

Місцеві священики відслужили молебень за убієнних, до пам'ятника героям лягли вінки і квіти.

Богдан БОРОВИЧ,
голова Івано-Франківської ОО КУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БІЙ У ГРИМАЛІВСЬКОМУ ЛІСІ

27 лютого 1945 року рано-ранесенько у снігову заметіль вирушив з підлісних домівок села Грималівки, що на Бродівщині, у ліс нечисельний кущ відважного, досвідченого та кмітливого повстанського командира Степана Мигаля "Гонти" на борню з польськими окупантами.

А з протилежної сторони Грималівського лісу на узліссі села Антонівки вгніздились берестечківські комуністичні зайди-головорізи. Проте народні месники дізнались про ворожі наміри і заздалегідь вибрали найзручніші позиції для ведення бою в важкодоступних місцях соснового гущаку.

Звідси "Гонта" вислав у розвідку добірних стрільців, яким вдалось не лише розвідати, а й постріляти у поляків. Таким чином бій розпочався. Після цього між обома окупантами сталось непорозуміння та спалахнула стрілянина, а українським стрільцям вдалось відійти. Згодом поляки з комуністами дійшли згоди діяти разом проти українців. Розпочалось прочісування лісу обома сторонами.

Комуністи щільним мінометним вогнем намагались цілити по заростях молодої сосни. Однак щільність уражень не зламала українських героїв, які уміло маневрували. "Справа, зліва – вогонь!" – командував "Гонта". Як у тій повстанській пісні – "Ліс наш батько, нічка наша мати..." Вночі кущ народних месників вирвався із оточення. У тому бою у Грималівському лісі загинуло п'ятеро наших. Двоє були поранені.

Загиблі побратими були поховані на Грималівському цвинтарі з усіма почестями. До підніжжя їхніх могил місцева громада завжди покладає живі квіти. Героям Слава!

Теодор ВАРАВА
м. Червоноград

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

СТАРА МУДРА ЄВРОПА І ЇЇ ХАРТІЯ МОВ

Д.СВІТЛИЙ,
науковець

"Якщо не я за себе, то хто ж за мене? Але якщо я тільки за себе, то що я значу?"
(Гілель, мудрець, Голова синедріону, I століття)

"Коли ж волею Божого Провидіння вирішено, що ця планета має бути знищена, то краще загинути в боротьбі за правду, ніж капітулювати перед злом"
(Я.Стецько, філософ, Голова ОУН, XX століття)

У статті М.Білого "Трагічний розвиток подій в Україні на зрізі "Європейської хартії регіональних мов або мов меншин" в коректному стилі пояснено українцям і Європі, чому така Європейська хартія є неприйнятною для України. Тобто, пояснено в рамках етики міжнародних відносин цивілізованого сьогодення. Але досвід останніх двадцяти років свідчить, що таке пояснення не є ефективним. Звичайно, не будемо опускатися до московського повчання типу: "Речь без мата, что щи без томата", та все ж дещо доведеться нагадати Європі в іншому стилі.

Почнемо з морисків, мусульманського населення – нащадків арабських загарбників Європи початку VIII століття, яке залишилось на Піренейському півострові після відвоювання наприкінці XV століття (прославлена реконкіста!) іспанцями і португальцями земель, загарбаних арабами вісім століть тому (!!!). Це населення, у XV столітті насильно навернуте в християнство (але таємно сповідувало іслам), переслідувалося інквізицією, а в 1609–10 рр. депортовано на берег Гібралтарської протоки і потоплено в морських водах. Мовляв, нічого було вам, мігрантам-завойовникам, лізти на чужу землю!

Тепер про єврейських мігрантів.

У липні 1290 р. король Едуард, не питаючи парламенту, видав указ про виселення всіх євреїв із Англії. Вигнанцям був даний строк до 1 листопада: смертна кара тому, хто залишиться на англійській землі після квартального строку. Євреї ринулися у Францію.

1306 року король Філіп IV вигнав євреїв із Франції, відібравши у них багатство (вигнання з експропріацією). Його син Людовік X дозволив євреям повернутися. 1320 року хрестоносці погромили 120 єврейських общин. Карл VI 1394 р. видав Указ про вигнання євреїв із Франції назавжди. Вигнанці подались в Німеччину, Італію, Іспанію (до кінця XVII ст. у Франції не було єврейських общин).

1391 року в Іспанії відбуваються погроми євреїв з великими жертвами. Церковний закон забороняв допускати євреїв на державні посади. Або виселення, або хрещення, або смерть. Євреї рятуються хрещенням (стають маранами). 1481 року перше аутодафе (прилюдне спалювання) в Севільї; спалюють маранів. Згідно з указом Фердинанда і Ізабелли 1492 р. євреїв виселяють із Іспанії з майном, але з конфіскацією золота, срібла та інших дорогоцінностей.

Португалія приймає 100 тис. євреїв з Іспанії на тимчасове проживання, але 1498 р. виганяє їх.

У Німеччині з появою євреїв постійна напруга в стосунках з ними, і чим вона закінчується за Гітлера, нині всім відомо.

Ці приклади наводимо, щоб звернути увагу на те, якими шляхами у стосунках з завойовниками та мігрантами йшла Європа до свого внутрішнього теперішнього устаткування. І гітлеризм – не суто німецький вибрик, а європейський, бо була ж мюнхенська змова. І в сьогоднішній Європейській хартії мов Європа дбає про себе, захищаючись від новітніх шалених хвиль різнобарвних мігрантів: "термін "регіональні мови або мови меншин" не включає мови мігрантів"! Про мігрантів-окупантів Хартія мовчить, бо протягом минулого тисячоліття з ними більш-менш розібралась; хоча ті і мову-душу з європейців не виривали, і в свою церкву (мечеть, синагогу) не гнали, а Європа гнала, палила (від аутодафе в давнину до крематоріїв на віку ще живого покоління), топила. В Україні ж свіжі, більшою мірою більшовицької доби мігранти-окупанти, які за цю добу через імперський лінгвоцид вкупі з катівським способом (через криваві окупації, розстріли, голодомори, концтабори, депортації і виселення на далекі землі через економічну скруту) вирвали рідну мову-душу з величезної маси українців, знищивши близько 50-ти мільйонів людей – здебільшого національного українського цвіту, сьогодні, замість своїх покаяння і спокути (!), нахабно вимагають (ні, не тільки для себе: вони ж бо "лишь тогда свободно дышат, если речь родную слышат"), щоб і помоскалені окупантами українці залишалися в такому яничарському стані і виховували нові покоління яничарів.

То Європа так сильно постаріла, що осліпла і оглухла та не відчуває реального стану речей в Україні?! Чи не розуміє, що Україна загине через неприйнятні для неї хартії, якщо під їхнім насильним тиском (а Європа тисне!!!) відібрати в українства право на державну програму реанімації?! Виникає запитання: "Європа мудра, чи в неї щось негаразд із совістю та перспективним мисленням"?!

Є очевидним, що Європа, заради власної безпеки (!), має пристати на точку зору і політичні позиції, виразно викладені в статті політолога М.Білого, названої в першому реченні.

ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ВІД ТРАГЕДІЇ ДО ГЕНОЦИДУ

Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ

За радянських часів основними носіями історичної правди про український народ були представники діаспори. Таким чином пам'ять про жертви Голодомору збереглася впродовж понад півстоліття. Діаспора доводила перед світом, що Великий Голод 1932–33 рр. був Геноцидом українського народу. Натомість СРСР заперечував це і навіть пропагував, що голоду 1932–33 рр. взагалі не було. До речі, в той час СРСР експортував зерно. Натомість голоди інших декад (20-х і 40-х років) СРСР визнавав як наслідки природного лиха, війни, тощо та навіть у той час шукав допомоги у Заходу.

Пройшли процеси переоформлення колонії на незалежну державу. Почала сама Україна говорити про Великий Голод 1932–33. Всі президенти України визнали цю велику трагедію та намагалися не тільки допомогти діаспорі у представленні цієї історичної правди перед світовим товариством, а й зрозуміли потребу просвітлення і власного населення, яке було виховане на радянських підручниках та пропаганді. Почали появлятися книжки і пам'ятники жертвам в Україні – від пам'ятного знаку на Михайлівській площі до Свічки Меморіалу на вулиці Івана Мазепи, а з розсекреченням архівів КДБ на території України (і навіть частинно в Москві) почалися нові солідні дослідження не тільки великої трагедії, а й страшного злочину. Найбільша заслуга у цьому була Президента Ющенка. Багато допомагав новостворений Інститут національної пам'яти.

З першим днем приходу до влади Віктора Януковича все змінилося. Після складання присяги Президента України Віктор Янукович цю присягу зломив – викинув з інтернетної сторінки Президента України матеріали про Голодомор. А верхом збезчещення ним жертв Голодомору стала заява у квітні ц.р., коли, відповідаючи на запитання депутатів Парламентської Асамблеї Ради Європи в Страсбурзі, він сказав: "Це були наслідки сталінського тоталітарного режиму, ставлення до людей... Але визнавати Голодомор як факт геноциду щодо того чи іншого народу, ми вважаємо, буде неправильно, несправедливо. Це була спільна трагедія держав, що входили до СРСР".

Цікаво, що з приводу цієї заяви Віктора Януковича як Президента України не з'явилась хоча б якась наукова експертиза на підтримку його оцінки. Одначе нічого дивного, бо такої експертизи не могло бути. Про листування між Сталіним і Кагановичем (зокрема з серпня 1932 року): "поставити собі ціллю перетворити Україну в найкоротший термін у справжню фортецю СРСР, в дійсно взірцеву республіку", про "Директиви РНК СРСР і ЦК ВКП(б) про попередження масових виїздів голодуючих селян за продуктами" з 22 січня 1933 р., забороняючи виїзди, але тільки з України та Кубані (землі, густо населені українцями), мабуть вже всім бажаючим відомо. В додатку розсекретили Перепис населення СРСР від 1937 року, з якого виробились табелі приросту населення десятьох найбільших національностей Радянського Союзу на підставі перепису населення СРСР з 1926 року та перепису з 1937 року:

№	національність	1926	1937	1937 у % до 1926
1	росіяни	77,791,124	93,933,065	120,7%
2	українці	31,194,976	26,421,212	84,7%
3	білоруси	4,738,923	4,874,061	102,9%
4	узбеки	3,955,238	4,550,532	115,0%
5	татари	3,029,995	3,793,413	125,2%
6	казахи	3,968,289	2,862,458	72,1%
7	євреї	2,672,499	2,715,106	101,6%
8	азербайджанці	1,706,605	2,134,648	125,1%
9	грузини	1,821,184	2,097,069	115,1%
10	вірмени	1,568,197	1,968,721	125,5%

Тобто лише дві національності в СРСР не тільки не зазнали росту за цей час, але навіть зменшилися – українці і казахи.

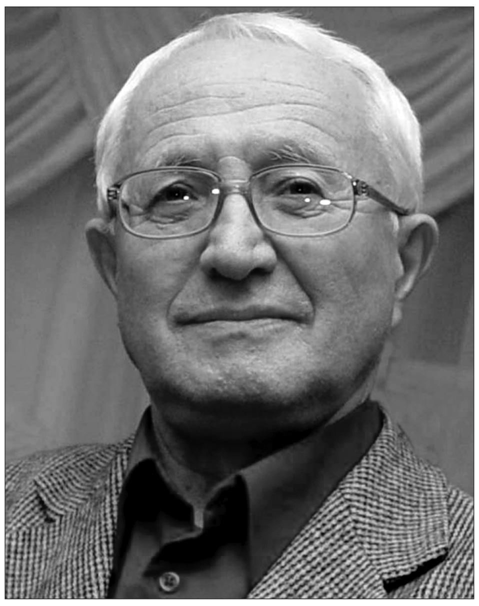
Сталінська колективізація в Казахстані позначилася тим, що від казахів забрано 80% тварин. Ця жорстока політика позначилася у спаді населення, одначе і там не було такої стрімкої смертности, як між українцями. Казахи – кочовий народ, для якого границі не були закритими. За підрахунками науковців, майже 2 мільйони казахів емігрувало з Казахстану, з них понад 1,5 мільйонів до Китаю, тобто поза СРСР, і тому не могли бути пораховані як населення казахів в СРСР з 1937 року. Коли б цих бодай 1,5 мільйони додати до числа казахів в 1937 в СРСР, то вони начисляли б 4,362,456, що становило б невеликий, але все ж таки зріст на 109,9%. Тобто на табелі зі спадом, який можна пояснити тільки надмірною смертністю, залишилися самі українці.

Дехто пояснює цей спад тим, що внаслідок терору українці почали не признаватися українцями. Але чому тоді признавалися до своєї національности білоруси, і чому чисельність українців зросла від 1937 згідно з переписом з 1939 року? Адже це були тяжкі роки "єжовщини". Є тільки одна відповідь – Голодомор.

Немає сумніву, що за радянських часів, а зокрема за Сталіна, терпіли всі народи СРСР. Одначе Великий Голод 1932–33 був не тільки терпінням, він був надмірною трагедією, під час якої сталінський режим в Москві намагався виконати Геноцид українського селянства, а коли додати до цього намагання ліквідувати українську інтелігенцію ще від 1929 року висновок зрозумілий: цей період позначився намаганням Москви здійснити Геноцид української нації. На жаль, до якоїсь міри цей кримінальний план вдався, і тому сьогодні при владі в Україні януковичі, табачники, грищенки і їм подібні.

Сергій Коваль, знаний в Україні сатирик і гуморист, майстер кинджальної мініатюри, творець особливого жанру – сатиресок, здебільшого дворядкових в'їдливих, кусючих піраток. В доробку письменника сотні гострих, дошкульних епіграм, пародій, міні-байок, окремі з яких увійшли до загальноукраїнських шкільних підручників, посібників для студентів Львівського Національного університету ім.І.Франка, наукового збірника Одеського Національного університету ім.І.Мечникова. Цьогоріч Сергій Васильович відсвяткував поважний ювілей, отримав престижну премію для кращих сатириків-гумористів України ім. Степана Олійника. Вітаємо ювіляра та пропонуємо читачам добірку свіжих творів пересмішника.

ДО ЮВІЛЕЮ НАШОГО АВТОРА

Сергій КОВАЛЬ

ДО МУЗИ

Вітрів рійба і зоряний наш Віз...
Чи стійслідком'я блудне, чи приблудне...
В цей снігопад гублю я твій анфас...
Степан Сапеляк

Хай доля церберам своїм накаже:
"Фас!" –
Погрозами не залякати профі.
Я можу загубити твій анфас,
Та маємо іще в запасі профіль.
Продовжим з ним словотворінь рійбу
Гидкоприблудоблудням на ганьбу...

ВИПРАВДОВУЙТЕ ПРІЗВИЩЕ!

Оплакую молодість – сивий юнак,
І скрапують в чарку сльоза і первак...
Дмитро Кремінь

Скажу Вам, Дмитре Кременю, отак:
Після походу вус вмочать в первак
Не заборонено. Але не маєм права
В сльозі мочити вус. Не лицарська
то справа...

СТРАЖДАЮ І ВМИРАЮ...

А ти постраждай з моє,
А ти повмирай з моє –
І будеш таким, як я...
Володимир Базилевський

Таким, як я, тобі довік не бути,
Не осягнуть глибин мого одчаю.
Навколо мене лиш підступні Брути,
Я ж за сусідських класиків страждаю.
І ще одне, тобі це не збагнути:
За премією Нобеля вмираю.

АЛЕ І ЛАДУВАТИ...

Спаси і помилуй нас, Боже!
Наступає орда злотоцінна,
І якщо вони переможуть,
Програє тоді Україна.
Петро Осадчук

Позичивши в Тичининої Інни
Епітет невмирущий злотоцінний,
Його не притуляйте до орди!
І ще, як мовлять, слухайте сюди:
В борні на Бога варто уповати,
Але і шмайсер, стінгер ладувати...

ВТОПИВСЯ БІДАКА...

На ласкавій материній землі...
Хто в очі нам безвинні зазирає,
Коли у власній тонем глибині?..
Станіслав Конак, "До отчого дому"

Ми знов на материній землі. Однак
До дому отчого підходимо сумні:
– Де Станіслав Васильович Конак?
– Бідака утопивсь у власній глибині...

ЗАВДАННЯ НЕПРОСТЕ...

Такі тепер часи:
На українських грошах
Мальовані князі,
Поети і церкви.
Але поет живий
Нікому не хороший...
Ігор Павлюк

Не знаю, навіть, що й порадить Ігореві,
Яким інстанціям оголосити "Шах!",
Щоб зоряна його задумка вигоріла:
Ще за життя з'явитись на грошах.
І примудритися допильнувати,
Аби в процесі грошотворчої ходи
Не встигли холуї домалювати
До його писка пейсів, бороди...*

*Як то трапилося з підміною намальованих Василем Лопатою портретів Володимира Великого, Ярослава Мудрого на одно-, двогривенних купюрах.

ПИТАННЯ НЕ ДО КОТА...

Хто наше Слово, таке неповторне,
Зводить на мотлох з чужих шабатур?
Кіт-ледацюга звернувсь, як валторна,
Спить на осонні, й про те – ні мур-мур.
Анатолій Жикол

Жартуєте чи, мо', найшла мана:
Вчепились до невинної тварини...
Відкіль їй знати в тім чия вина?
Спитаймось у Героїв України
Чом українство битви програє,
Віддаючи нацменам все своє:
Духовність, Слово, Землі та Заводи?
І скільки ще терпітиме Народ
На власній шиї злодіяк-заброд?
Коли на нарах вмостяться заброди?..

ХВАЛИ Ж МЕНЕ...

Вже не називай мене "геній";
Не нехтуй закону тяжіння,
І з раєм не схрещуй гієну,
О найнезбагненніша жінко!
Станіслав Бондаренко

Як добре, що в тебе я "геній"
З Безсмертям і Славою в герці.
Наповнює гордість легені,
Печінку і нирки, і серце,
Гартується віра сталево:
В житті ще не скоро обжинки...
Хвали ж мене, о королево,
О найнезбагненніша жінко!..

ЯРОСЛАВОВІ КАМІНЕЦЬКОМУ, на добірку "Цвіт японської вишні"

В свята престольні чи у піст
Не поклада пера танкіст.
Тож понастворював нівроку
Багацько седок, танок, хоку...

НЕ БЕШТАЙТЕ БАБ...

А баба кочова сміється,
Аж боки круглятся,
Вона б з кожним пішла...
Тільки дай...
Галина Мирослава

Галиночко, ясочко,
Критично поцінуйте спадок
Притрусених чужинцями навчителів.
Замисліться: навіщо кочівникам
Кам'яні подобизни баб,
Не вельми шанованих у їхніх юртах?
Та то ж наші пра... пра... волхвині.
І тримають вони біля джерела життя
Джерело мудрості – книгу.
А Ви з них повій
Намагаєтесь намалювати...

НЕ БУДУ КИДАТИ...

Я закохано стверджую:
осінь не має периметра.
Тут усе незавершене, листя махає перами.
Я кидаю писати, кохатися, пити й курити...
Альбіна Позднякова, "Re: форма"

Не заздрю пробулих епох віршарам:
При свічках горбились, скрипіли перами.
Мені ж в Інтернеті піднять тарарам –
Немає проблем з чорнилом, паперами.
Китайської флешки достатньо, щоб
Проникнути в щільні газет габарити,
Голред щоб прорік: "Авангард і стьоб!
Re: форми не кидай, Альбіно, творити".

ЦВІРКУНЧИК, ВІН ЖЕ КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ...

Цвіркунчик у траві
Все літо просюрчав,
А потім... У норі
Голодний зимував.
Юрій Шип

Науку Цвіркунець на карб не брав,
За те йому й покара отака.
Забувся як у класика стрибав
На лютому морозі гопака...

ВИХІД Є...

Доки не полишив я Куріньку,
Доки став одеситові зять,
Знав до того самого Ковіньку,
Тільки він не хотів мене знать...
Дмитро Шупта

І класики мали пробіли,
Як бачимо ясно тепер,
Не знали про мене Забіли,
Ковінька, Руданський, Гомер...
Тож вихід потрібно шукати,
Зарадити лихові тра:
Побільше, сиріч, видавати
Творінія Шупти Дмитра...

ДАЄШ БАГАТОТОМІЄ!

Столичний лірик Петренко, напівінкогніто,
бо імені свого не вказує, у п'ятій збірці
"Коктебель" вірш "Навіть літаки" друкує тричі.

І сенс глибокий, вочевидь, у тому є.
Так швидше набіжить багатотомієʹ...

ДУХ – ТИТАНОМ

Теля дитячими очима
На мене дивиться й на світ .
Я теж...
Серце зайчиком стрибає...
Тарас Трунко

Серце – зайчиком.
Очі – телятком.
Голос – горобчиком...
І лише дух – титаном...

"ТРІЙЦЯ" ЧЕРНІВЕЦЬКА

Мельничук / Моримуха / Їгура -
Три личини та єдина суть.
У псевді зафіксована натура:
Від творчості Богдана мухи мруть...

МО', Й ДОБРЕ, ЩО РІДКО...

...Синичка натягла на очі шапочку
і полетіла з годівнички. День промайнув
білою леліткою. Думки крилаті
прилітають рідко
Антонія Остролуцька

У жовтні, взимку, навесні, улітку
Думки крилаті прилітають рідко.
Буває раз на тиждень чи рідкіш...
Але не побивайтеся, лелітко,
Якби щодня по кільканадцять в хаті
Товпилися, товклись думки крилаті,
Де б Ви присіли записати вірш?..

ЦНОТЛИВИЙ ЛІРИК

Лежу засипаний листям
думаю про тебе
в цей час ти
напускаєш собі ванну
купаєшся в ній
не роздягаючись
не скидаючи навіть
плащу і взуття...
Лесь Белей

У Ваші роки, Лесику,
Я теж уявляв
Кохану під час купелі.
Але, червонію, опускаю очі долу,
Без плащу, кохтинки, навіть станику.
Сьогочасні лірики такі цнотливі,
Що й подумки бояться роздягнути
дівчину?
Чи, не приведи Господи,
причини серйозніші?..

БОРЦЕВІ З ОЛІГАРХАМИ

"А що ти можеш, окрім скарг?" –
Спитав у мене олігарх.
Я крила вірша розпростер.
Він глянув, плюнув і помер.
Володимир Чуйко

Подобається отака
Дієвість творчості Чуйка,
Очищувальна сила в ній закладена.
Та просьба: перш ніж крила
розпростерти,
Не дайте олігархові померти,
Допоки не поверне все накрадене...

***

Кусаю губи од жалю і плачу...
Я подумав і впустив. І плачу...
просто неба не так і просто
потопати в німій сльозі...
Іще сто літ не з'явиться Пііт,
Щоби, як я, у Слові потопати...
Борис Чіп

АЛЕ ГУРТ ВЖЕ З'ЯВИВСЯ...

Шопточка тих, хто із Пегаса зліз,
Щоб воїна вигранювати риси.
А щоби потопати в Морі Сліз,
Таких у нас – хоч гать гати, Борисе.
Немов якісь сльозоточиві чіпи
Повживлювано всім... Даруйте, Чіпе.

БУЛИ Б ПОЦІНОВАНІ...

Хоч мало думати не вмію...
Василь Василашко

При справді нашій владі,
пане Василашко,
Хто дума – тим ціни було б не скласти.
Печерцям нинішнім з багатодумством
важко,
Одна в них думка: "Щоб іще украсти?"...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 1137
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9